

Arrest

nr. 62 229 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren in 1960, komt België binnen op 13 oktober 1977. Hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 22 juli 1986 wordt verzoeker ambtshalve geschrapd uit de bevolkingsregisters.

Op 23 september 1987 neemt de minister van Justitie het besluit tot terugwijzing van verzoeker.

Op 28 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag in tot regularisatie op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 4 december 2001 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze regularisatieaanvraag wordt afgewezen.

Op 5 augustus 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 4 maart 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 april 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2007 wordt verzoeker opgepakt in Nederland en op 10 april 2007 wordt verzoeker overgenomen vanuit Nederland.

Op 10 april 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 mei 2007 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Op 6 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2009 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing om deze aanvraag niet in overweging te nemen, gezien verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres.

Op 3 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door :

B., A.

geboren in 1960 te B.

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hiervoor dient hij een ononderbroken verblijf sedert tenminste 15.12.2004 aan te tonen. Dit kan betrokkene

echter niet aangezien hij op 23.05.2007 werd gerepatrieerd naar Casablanca, Marokko. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is en gewerkt heeft, een woning huurt, Frans spreekt en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige middel:

Schending van de Wet, met name schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel;

De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door de overweging :

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8. a van de vernietigde Instructie van 19.7.2009. Hiervoor dient hij een ononderbroken verblijf sedert ten minste 15.12.2004 aan te tonen. Dit kan betrokkene echter niet aangezien hij op 23.05.2007 werd gerepatrieerd naar Casablanca, Marokko. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op dit criterium."

Verzoeker laat gelden dat hij inderdaad op 23 mei 2007 werd gerepatrieerd maar dat hij enkele weken daarna reeds terug in België is toegekomen en zijn verblijf in België tot op de datum van het verzoek om machtiging tot verblijf en tot op heden heeft verder gezet.

Verzoeker heeft daarom in zijn dossier reeds ingebrekestellingen door een deurwaarder en een advocaat kunnen voegen dd. respectievelijk 23 oktober 2008 en 13 november 2008, waarin sprake is van een schuld van 44,48 €, die verzoeker uiteraard reeds vroeger opgelopen moet hebben.

De onderbreking van het verblijf van verzoeker in België is zeer kort geweest, zeker als men dit situeert in het kader van het langdurig verblijf van verzoeker in België, namelijk sinds 1976 tot en met 1989, en dan opnieuw sinds 1999 tot op heden, verblijf in België waaraan door de dienst Vreemdelingenzaken niet wordt getwijfeld

Door een korte onderbreking van het verblijf in België, buiten de wil van concludant om, als enige reden te weerhouden voor een weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in weerwil van de alles samen meer dan 22 jaar verblijf van verzoeker in België, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid duidelijk het redelijkheidsbeginsel geschonden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat inzake het criterium 2.8A in het *vademecum* bij de instructie van 19 juli 2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat het om een ononderbroken verblijf moet gaan dat minimum vijf jaar heeft geduurd voorafgaand aan de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarde nu op 23 mei 2007 werd gerepatrieerd naar Marokko. De stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet ononderbroken in het Rijk verblijft sinds 15 december 2004. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid en heeft binnen zijn bevoegdheid geheel terecht beslist de aanvraag ongegrond te verklaren. De bestreden beslissing werd genomen zonder miskennis van het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat er door zijn repatriëring in 2007 slechts een korte onderbreking was in zijn verblijf en dat het onredelijk is om te oordelen, mede gelet op zijn vroeger jarenlang verblijf in België, dat hij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich bij zijn aanvraag van 13 november 2009 heeft gesteund op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium vermeldt dat een vreemdeling die onder meer *“voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt”* in aanmerking komt voor regularisatie. In het *vademecum* bij de instructie wordt erop gewezen dat de termijn van vijf jaar ononderbroken verblijf gerekend wordt vanaf 15 december 2009 (naar het verleden).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 23 mei 2007 werd gerepatriëerd naar Marokko. Het eerste daaropvolgende contact van verzoeker met de overheid dateert van 6 januari 2009 als hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient.

Verzoeker betwist in het middel niet dat de termijn van vijf jaar ononderbroken verblijf moet berekend worden met als einddatum 15 december 2009 en evenmin betwist hij dat hij op 23 mei 2007 gerepatriëerd werd naar Marokko en hij bevestigt dat zijn afwezigheid in België “enkele weken” duurde.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het getuigt van een correcte feitenvinding van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat “*Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hiervoor dient hij een ononderbroken verblijf sedert tenminste 15.12.2004 aan te tonen. Dit kan betrokkene echter niet aangezien hij op 23.05.2007 werd gerepatriëerd naar Casablanca, Marokko. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op dit criterium.*”

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat het onredelijk is om hem geen machtiging tot verblijf toe te kennen gelet op zijn alles samen meer dan 22 jaren verblijf in België, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf bevestigt dat hij in het jaar 2007 minstens “enkele weken” niet in België verbleef. Uit de stukken van het dossier blijkt niet wanneer verzoeker terug België binnenkwam. De stukken die verzoeker in dit verband bij zijn aanvraag voegde, dateren van oktober en november 2008. Zelfs als zouden deze stukken aantonen dat hij van vóór oktober 2008 in België verbleef, zoals verzoeker beweert, dan nog doen deze stukken geen afbreuk aan het feit dat op correcte wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker op 23 mei 2007 naar Marokko werd gerepatriëerd. Verzoeker bevestigt zelf dat hij daar minstens “enkele weken” verbleef.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het oordeel van de gemachtigde dat verzoeker omwille van zijn repatriëring naar Marokko op 23 mei 2007, niet voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf, kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gedurende zijn vroeger verblijf in België werd teruggewezen bij ministerieel besluit van de minister van Justitie en meerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten, zodat zijn langdurig verblijf waarop hij zich nu beroept alleszins niet grotendeels legaal was.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET